



www.strik.rs

www.strik.rs

NASLOV ORIGINALA

Annie Ernaux
Passion simple

UREDNIKA

Ljubica Pupezin

Copyright © Éditions Gallimard, Paris, 1991.

Copyright © 2023. Štrik, za srpski jezik

Sva prava zadržana. Nijedan deo ove knjige ne sme se
umnožavati ni u kom obliku bez prethodne dozvole izdavača
ili vlasnika izdavačkih prava.

Ani Erno

JEDNOSTAVNA STRAST

PREVELA S FRANCUSKOG

Nada Bojić

BEOGRAD

2023

Nas dvoje smo bestidniji od Markiza de Sada.

Rolan Bart

Tog leta prvi put sam gledala, na *Kanalu plus*, film označen sa S, dakle pornografski. Moj televizor nema dekoder, priključak koji bi omogućio da gledam ovaj kanal, pa je slika na ekranu bila nejasna, reči su se pretvarale u čudne šumove, pucketanje, škriputanje, neku vrstu drugog jezika, prigušenog i neprekidnog. Na ekranu su se razlikovale siluete: jedne žene u korsetu, s čarapama i jednog muškarca. Priča je bila nerazumljiva i nisam mogla da shvatim o čemu je reč, bilo da su u pitanju pokreti ili radnja. Muškarac se približio ženi. I onda, u krupnom planu pojavljuje se ženin polni organ, čak dobro vidljiv uprkos podrhtavanju slike na ekranu, zatim ud muškarca, u erekciji, koji je polako ulazio u ženu. Ovaj ulazak je trajao dugo i prikazivan je iz različitih uglova. Zatim sam videla kako muškarac drži svoj ud u ruci dok se sperma širi po ženinom stomaku. Gledaoci se verovatno navikavaju na ovakve scene, ali kad se gleda prvi put, zaista je šo-

kantno. Prošli su vekovi i vekovi, stotine generacija i tek sada možemo da vidimo kako se sjedinjuju ženin i muškarčev polni organ, spermu – ono što se moglo videti samo u najintimnijim trenucima koje doživljava jedan par. Sad se gleda kao da je reč o stisku dve ruke.

Čini mi se da bi pisanje moralo da teži utisku koji izaziva scena seksualnog čina, toj mori i zaprepašćenosti, ukidanju moralnog suda.

Od septembra prethodne godine nisam ništa drugo radila osim što sam očekivala jednog čoveka da mi telefonira i dođe kod mene. Išla sam u samouslugu, u bioskop, nosila sam stvari na hemijsko čišćenje i pranje, čitala sam, ispravljala već napisani tekst, ponašala sam se kao i ranije, ali sve je to bilo po navici, uz ogroman napor. Sve što sam radila ostavljalo mi je nejasnu sliku, bilo je kao neko bledo sećanje, počev od filmova koje sam gledala do ljudi koje sam sretala. Celo moje ponašanje bilo je vezano za tog čoveka:

- čitati u novinama članke o njegovoj zemlji (bio je stranac),
- izabrati nove toalete i šminku,
- pisati pisma (razume se njemu),

- promeniti posteljinu i staviti sveže cveće u sobu,
- zabeležiti, da ne zaboravim, šta da mu kažem kada ga budem videla, a mislim da bi ga zanimalo,
- kupiti viski, voće, razne male đakonije za večeru udvoje, odrediti sobu u kojoj ćemo voditi ljubav.

Jedini predmet razgovora koji je mogao da me izvuče iz potpune ravnodušnosti bio je vezan za ovog čoveka, za njegov posao, zemlju iz koje je došao, mesta u kojima je boravio. Osoba koja je opisivala, uz more detalja, noćni klub „Fiorendito” u Havani, nije mogla ni u jednom trenutku da posumnja kako moje iznenađeno i veoma živo zanimanje za njenu priču nije zbog načina na koji ju je ona pričala ili njenog sadržaja, već zbog činjenice da je možda jednog dana – deset godina pre nego što sam ga upoznala – A., koji je u to vreme radio u ambasadi svoje zemlje u Havani – išao u taj klub.

Isto se dešavalo kad sam čitala o odnosima muškarca i žene. Činilo mi se da u tim tekstovima pronalazim neka objašnjenja o A. i da ti tekstovi daju izvestan smisao onom u šta sam htela da verujem. Tako, na primer, čitajući u Grosmanovoj knjizi *Život i sudbina* da „kad nekog volite zatvarate oči dok se ljubite”, raz-

mišljala sam o tome kako me A. voli jer me je on na taj način ljubio. Čitanje ostalog dela knjige bilo je za mene kao i sve drugo što sam radila tokom te godine: sredstvo da se prekrati vreme između naša dva susreta.